

Ik wil weg uit dit verhaal

Ik wil weg uit dit verhaal

Ronnie van Veen

2018

www.bravenewbooks.nl/ronnievanveen

Copyright tekst © Ronnie van Veen

Omslagillustratie: Femke Muntz

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur (ronnievanveen@gmail.com).

ISBN: 9789402169676

Inhoud

1		
<i>Gerucht in gehucht</i>		8
2		
<i>Op slot</i>		11
3		
<i>Portret</i>		13
4		
<i>Eigenlijk best wel geheim</i>		18
5		
<i>Naar zijn grootje</i>		22
6		
<i>De spreuk</i>		25

Hoofdstuk 1		
Vliegende vraagtekens?		31
Hoofdstuk 2		
Koningskrant		33
Hoofdstuk 3		
Madame		37
Hoofdstuk 4		
Roddeltantes		40
Hoofdstuk 5		
Fruitjager		44

Hoofdstuk 6	
Banketbakkerij	47
Hoofdstuk 7	
Botkraakbeest	51
Hoofdstuk 8	
Majesteit	54
Hoofdstuk 9	
Paspop	59
Hoofdstuk 10	
Drukkerij	64
Hoofdstuk 11	
Buurlands Spiegeltaal	67
Hoofdstuk 12	
De boom in	71
Hoofdstuk 13	
Ontsnappen	76
Hoofdstuk 14	
Moerasmonster	81
Hoofdstuk 15	
Mickey	85
Hoofdstuk 16	
De val	90
Hoofdstuk 17	
Brieven	93

Hoofdstuk 18	
Geenmens	101
Hoofdstuk 19	
Leesvoer	104
Hoofdstuk 20	
Dagboek	107
Hoofdstuk 21	
Jurk	117
Hoofdstuk 22	
Speciale editie	121
Hoofdstuk 23	
Feestzaal	124
Hoofdstuk 24	
Nassende massa	130
Hoofdstuk 25	
Gribus	135
Hoofdstuk 26	
Plan	140

7
Een dingetje 148

8
Vreemde vogel 151

9
Tv-quiz 155

1

Gerucht in gehucht

Wat te zeggen van Nuldewaard? Klein en rustig dorp met heel gewone mensen. Lien woonde er al haar hele leven, samen met haar ouders. En tweelingbroer Neil. Van wie ze verschilde als een varken van een edelhert, waarbij zij het edelhert was.

Een keer in het jaar stond Nuldewaard op z'n kop, althans, dat vonden de Nuldewaarders zelf. Dan werd het dorpsfeest gehouden, voor de meeste inwoners het hoogtepunt van het jaar. Overdag konden stuiterende kinderen los op het springkussen op het dorpsplein, 's avonds was het de beurt aan de volwassenen. Die dansten erg vrolijk op verlopen muziek die soms wat krakerig uit de boxen kwam. Leuk voor best wel jong en erg oud. Maar nee, Nuldewaard en zijn dorpsfeest hadden Lien niets te bieden.

Tot de burgemeester van het kleine gehucht niet lang geleden een nieuw gebouw opende: een bibliotheek. Een heel pand uit de grond gestampt, volgestopt met boeken. Het was bijna een avontuur in saai Nuldewaard. Wel jammer dat er bij de feestelijk bedoelde opening van de bibliotheek weer een springkussen van stal was gehaald.

Lien was geen boekenwurm, maar las thuis wel eens wat. Het liefst ver na bedtijd. Als het licht uit was en de slaapkamerdeur gesloten, pakte ze soms een zaklamp en dook onder de dekens om verhalen te lezen. Wel steeds dezelfde verhalen, want haar ouders hadden niet heel veel kinderboeken.

Maar met de komst van de bibliotheek had Lien plots keuze uit wel duizend verschillende verhalen. Ze was er dan ook regelmatig te vinden. Ze had er zelfs een favoriete plek: achter in het gebouw waren wat grote kussens en zitzakken op de grond gelegd. Je kon er fijn lezen en loungen. Het kwam wel eens voor dat Lien zo verdiept was in haar boek dat ze niet gehoord had dat de bibliotheek ging sluiten. Stond ineens die nieuwe bibliothecaris voor haar neus, rinkelend met zijn sleutelbos om haar te vragen of zij misschien de handel wilde afsluiten. Dan krabbelde ze zwijgend op en verliet haastig het gebouw.

Lien wist hoe die bibliothecaris heette: Oek Houwer. Stond op het naamkaartje dat hij altijd op zijn borst droeg. En anders had ze zijn naam wel opgevangen uit de gesprekken tussen haar ouders en hun buurman. Nieuwe inwoners van Nuldewaard waren voer voor haar

buurman: die wist altijd binnen de kortste keren hele verhalen te vertellen over familie en geschiedenis van de nieuwkomers. Hele verhalen met hooguit halve waarheden.

Volgens de buurman was Oek Houwer samen met zijn dochter kort geleden hierheen verhuisd nadat hij door de bewoners uit zijn vorige dorp was verjaagd. De buurman wist niet precies waarom, maar het kon iets met duistere zaken te maken hebben.

‘Je hebt het niet van mij,’ had hij loerend over de heg tegen haar ouders gezegd, ‘en ik heb het ook maar van horen zeggen, maar hij houdt zich waarschijnlijk bezig met een ouderwetse vorm van hekserij. Of zwarte magie. Of wat voor een hocuspocus dan ook. Het zou me niets verbazen als hij, hop, zomaar mensen laat verdwijnen. Ik zeg: beetje oppassen met die vreemde snuiter.’

Het gerucht in het gehucht ging dat Oek met zijn dochter in de kelder van de bibliotheek was gaan wonen. Dat leek Lien best handig voor een bibliothecaris. Lekker dicht bij zijn werk. Maar was een kelder wel fijn wonen? Niet te donker?

Voor de buurman bewees het juist dat de man zich ook hier in Nuldewaard met duistere dingen bezighield. En trouwens: had iemand de vrouw van de nieuwe bibliothecaris ooit gezien? De buurman wist het niet zeker, maar het was niet uitgesloten dat die arme vrouw ten prooi was gevallen aan Oeks zwarte magie.

‘Of hij houdt haar gevangen in een piepklein donker kamertje in die kelder van de bibliotheek, dat is ook goed mogelijk,’ opperde hij. Hij liet het de ouders van Lien maar weten, voor alle zekerheid, want een gewaarschuwd mens telde immers voor twee. En vergaten ze niet dat hij zich altijd aan de feiten hield en dat hij niets moest hebben van rare roddels en vreemde verzinsels?

‘Over verzinsels gesproken,’ fluisterde hij Liens ouders over de heg toe, net hoorbaar voor Lien in de achtertuin, ‘wat moet jullie dochter toch altijd in die bibliotheek, met al die boeken vol ongeloofwaardige verhalen? Moet ze niet fris en fruitig buiten spelen in plaats van rond te hangen in die muffe suffe bieb? Voor je het weet gaat ze de gekste dingen geloven. Dat... dat dieren kunnen praten of... of... nou ja, dat soort ongein uit die biebboeken.’

Voor iemand die zich graag bij de feiten hield, had de buurman eigenlijk wel erg veel fantasie. Dat vonden haar ouders gelukkig ook. Ze knikten altijd een beetje met hem mee. Weer binnen lachten ze om hem.

‘Wel vervelend dat hij nu al die arme nieuwe bibliothecaris zwart maakt,’ zei haar moeder over buurmans geroddel.

‘Ach,’ reageerde haar vader, ‘binnenkort is er weer een dorpsfeest. Dan leren we die man vast beter kennen. Zul je nog zien dat de buurman en de bibliothecaris de beste vrienden worden.’

Het kon Lien niet heel veel schelen hoe het nu werkelijk zat met Oek de bibliothecaris, al zou ze de buurman graag groot ongelijk willen geven met zijn achterdochtige flauwekul. Hekserij, kom zeg! Zoiets kwam ze alleen maar in boeken tegen. In verhalen. Niet in het echte leven. Best kinderachtig voor zo’n volwassen man.

Een ding wist ze wel met grote zekerheid te zeggen over Oek: bij het uitdelen van mooie hoofden had hij niet vooraan gestaan. Sterker nog, toen ze de nieuwe bieb voor het eerst bezocht, schrok ze van hem. Zijn hoofd had nog het meest weg van een omgekeerde, misvormde peer. Zijn oren zaten schots en scheef aan de zijkant van zijn gezicht geplakt. In het linkeroor zat een knak. Oeks ogen leken lukraak in zijn gezicht gekwakt. Daarbij keek zijn rechteroog continu naar boven, naar zijn brede voorhoofd vol rimpels. Zijn linkeroog deed wel zijn best om je aan te kijken, maar week toch voortdurend uit naar zijn rechterbroekzak. Zijn neus was aardig gelukt, maar er groeiden wel drie zwarte haartjes op de punt. Boven op zijn hoofd, in het midden, had hij zijn haren bij elkaar gebonden in een staart. Het leek daardoor wel alsof er een palmboom op zijn perenhoofd groeide. Zijn mond was normaal, maar achter zijn lippen gingen, zo zag Lien bij Oeks poging tot een lach, gele tanden met zwarte randjes schuil.

Zo gezien had Oek eigenlijk veel weg van een kindermoordenaar uit Liens ergste nachtmerries. Een *creep*, zoals haar vriendinnen hem vaak onaardig omschreven. Lien moest toegeven: als heksen toch hadden bestaan, en ze waren man, dan hadden ze er best eens uit kunnen zien als deze bibliothecaris.

2

Op slot

Lien had in de bieb zomaar een boek uit de kast gepakt. Voordat ze in een van de zitzakken plofte, hees ze haar spijkerbroek op, die ene met de scheur bij haar linker knie. Ze was een tijdje geleden gevallen, waardoor dat scheurtje in haar nieuwe broek was ontstaan. Stond eigenlijk wel stoer. Haar vader begreep er weinig van: wie liep er voor zijn plezier nou in een kapotte broek? Ach, wat wist haar vader helemaal, met zijn eeuwige beige ribbroek?

Onderuitgezakt in de zitzak keek ze met het boek in haar handen om zich heen. Het was deze middag erg stil in de bibliotheek. Ze liet zich nog wat verder wegzakken en begon te lezen. Haar ogen werden zwaar. Het kon zijn dat ze even indommelde.

Pas toen er een schaduw over haar gezicht gleed, schrok Lien op. Ze zag het ongelukkige hoofd van Oek de bibliothecaris, keek langs hem heen en merkte op dat er geen bezoekers meer in de bieb waren. De meeste lichten waren zelfs al uitgedaan. Had ze de omroep dat ze gingen sluiten gemist? Was de bieb nu al gesloten? Bij een zijdeur zag ze rode letters flikkeren: verboden toegang voor onbevoegden.

‘Saai boek?’ vroeg Oek die doorhad dat Lien had liggen soezen.

Ze keek naar het boek in haar handen. Die drie bladzijden die ze gelezen had waren inderdaad nogal slaapverwekkend.

‘Best wel,’ antwoordde ze, steunend op het kussen om omhoog te komen.

‘Niet lenen dus?’ vroeg Oek wijzend op het boek.

‘Neuh.’

De bibliothecaris hield zijn hand op om het boek van Lien in ontvangst te nemen. Maar toen ze het hem wilde geven, greep hij haar bij de pols. Het boek viel met een klap op de grond. Hij probeerde haar indringend aan te kijken, maar zijn ogen schoten alle kanten op. Hij fronste waardoor de rimpels op zijn brede voorhoofd diepe groeven werden en zei met een hese en gebroken stem: ‘Ik heb de bieb wat eerder gesloten. Dat komt... Ik... Ik heb je hulp nodig.’

Nu had Lien geleerd om iemand niet op uiterlijk te beoordelen. *Don't judge a book by its cover*, zei een keurige Engelse tante altijd. Maar dat deze mislukte perenkop met zijn palmboomstaart en verrotte tanden

de bibliotheek vroegtijdig op slot gooide en haar bij haar pols greep, stond haar helemaal niet aan. Boos keek ze naar de hand die haar vasthield. Er zat een lelijke schram op. En voelde ze wratten op zijn hand?

‘Hulp? Waarmee?’ vroeg ze brutaal en kortaf.

De bibliothecaris leek nu pas te beseffen dat hij haar stevig beethield. Hij liet haar geschrokken los en bukte om het boek op te rapen. Met krakende knieën kwam hij weer overeind. Hij sloeg een paar keer nerveus met het boek op zijn hand.

‘Ik kan... ik ken niemand hier in Nuldewaard,’ hakkelde hij. ‘Ik weet niet wie ik het kan vragen. Ik wil... Iemand moet me helpen. Ik zie je hier best vaak. Je leest graag verhalen, toch?’

Lien knikte langzaam.

Oek stond zwijgend te twijfelen. Hij krabde achter zijn geknakte oor. Na een ongemakkelijke stilte vervolgde hij: ‘Het is... Nou ja, ingewikkeld. Ingewikkeld om zo uit te leggen. Misschien kan ik het je beter laten zien.’

Zonder nog een woord te zeggen liep hij naar de zijdeur met de rood opflinkerende letters erboven. Hij draaide zich om en wenkte naar Lien. Ze keek vlug om zich heen. Volgen, of naar de uitgang rennen? In gedachten zag ze de roddelende buurman met zijn onzinpraatjes over de heg hun tuin in loeren. Ze wist het zeker: volgen.

3

Portret

Achter de verbodentoegangdeur scheen een zwak licht. De betonnen trap naar beneden kwam uit bij een deur die Oek opende met een sleutel. Hij knipte een licht aan en Lien zag een gezellige huiskamer. Twee luie stoelen, een rode en een blauwe met een hoge stoffen rugleuning, stonden midden in de kamer. Tussen de stoelen een tafeltje waar een leeslamp en een fotolijstje op stonden. Achter de stoelen een volledig gevulde houten boekenkast.

‘Kom binnen,’ zei Oek.

Het rook er wat muf. Lien draaide haar hoofd van links naar rechts en weer terug, maar zag nergens een raam dat die muffe lucht kon verdrijven. Kon ook niet: ze zaten onder de bibliotheek. Vooruit, daar had de buurman dan gelijk in: Oek woonde in de kelder onder de bibliotheek. Maar met die gezellige stoelen en de grote boekenkast leek deze ruimte in niets op een kelder waar de bibliothecaris watdan-ook voor een duistere zaakjes uitvoerde.

Oek maakte een uitnodigend gebaar naar de blauwe stoel.

‘Ga zitten... uhhh.’

‘Lien,’ vulde Lien in.

‘Lien. Ga zitten. Maak ik wat te drinken.’

Hij liep de kelderhuiskamer uit. Lien hoorde een deur akelig piepen. Vast de keukendeur. Toch moest Lien haar best doen om de gedachte te verdringen dat er verderop een kamertje was waar de bibliothecaris zijn vrouw gevangen hield. Stomme buurman ook, met zijn achterlijke gezwam.

Om die idiote gedachte kwijt te raken, liep ze om de stoel naar de boekenkast. Ze stopte haar handen in haar spijkerbroekzakken en hield haar hoofd schuin om de boektitels te kunnen lezen. Er stond niets tussen dat ze kende. Of toch, deze: *Prinses op de erwt*. Ze wipte het dunne, oude boekje uit de kast en sloeg het bij het begin open terwijl ze zich herinnerde hoe het verhaal ook weer ging. Het was lang geleden wel eens voorgelezen op school. Prins zocht vrouw. Moest natuurlijk een prinses zijn. Om te voorkomen dat de prins een oplichtster trouwde, kregen de meiden die aanklopten een logeerbed met twintig matrassen. Onder de onderste matras een erwt. Wie door die erwt niet kon slapen, was kennelijk een prinses. En ze leefden nog lang en gelukkig. Einde.

Ze vond het als klein kind wel een aardig verhaal, maar tegenwoordig hield ze helemaal niet meer van boeken met koningen en prinsessen en liefde enzo. Ze bladerde afwezig wat verder in het dunne boekje. Nog voordat ze halverwege was, hielden de tekst en tekeningen tot haar verbazing op. Alsof het boek plots genoeg had van het verhaal en ermee ophield.

‘Apart,’ mompelde ze en stopte het terug in de kast. Met haar vinger gleed ze over de ruggen van wat andere boeken. Ze haalde er willekeurig een uit de rij. Op de eerste bladzijde stond een groot zwart kruis. ‘Niet voor verkoop’ stond eronder met snelle pen geschreven. Lien liet de eerste bladzijden door haar vingers glijden. Ook hier hielden de letters ergens halverwege ineens op en volgden er alleen maar witte pagina’s.

‘Misdrukken,’ zei Oek met twee glazen limonade in zijn handen. Lien keek op en schoof het halfgevulde boek terug in de kast. Oek zette de twee glazen op het tafeltje tussen de stoelen en ging zitten.

‘Wat zegt u?’ vroeg Lien.

‘Mijn boekenkast is gevuld met misdrukken, boeken waar iets mis mee is. Boeken worden gedrukt door machines. En zoals bij alle machines gaat er wel eens wat mis. Blijft de boekdrukmachine bijvoorbeeld ratelen, terwijl de inkt allang op is. Zo krijg je boeken die maar voor een deel bedrukt zijn, die bijvoorbeeld maar voor de helft gevuld zijn met een verhaal. Zulke misdrukken worden meestal weggegooid, maar ik verzamel ze juist.’

Lien liep langzaam naar de andere stoel en ging bedachtzaam zitten. Zonder te kijken wilde ze het glas limonade van het tafeltje pakken, maar stootte daarbij het fotolijstje om dat op de vloer kletterde.

‘Aaaaaaiiii,’ klonk Oek geschrokken.

‘Sorry,’ fluisterde ze en raapte het op. Geen barst. Aandachtig keek ze naar de gevallen foto: een portret van een vrouw en een meisje. Ze leken op elkaar. Allebei donkere haren, lichtblauwe ogen en een vriendelijke lach. Vast de vrouw en de dochter van Oek. Het meisje moest op de foto ongeveer net zo oud als Lien zijn, maar ze kon zich niet herinneren dit meisje eerder te hebben gezien. Nou ja, zo lang woonde de familie nog niet in Nuldewaard.

Ze bracht de foto nog wat dichterbij haar ogen. Had het meisje nou een gouden kettinkje om met een hangertje dat een banaan moest voorstellen?

‘Knappe familie hè? Gelukkig lijkt Luna op haar moeder,’ zei Oek glimlachend. Lien hield wijselijk haar mond.

‘We waren zo gelukkig.’

Lien knikte: de vrolijke foto straalde geluk uit.

‘We hadden het toen erg goed. We woonden in een dorp iets verderop. Ik werkte daar als bibliothecaris, mijn vrouw was er kapster en onze Luna deed het goed op school. Van haar moeder leerde Luna haren vlechten als geen ander. Ze had plezier in knippen en kappen, maar het allerliefste dook ze weg in een spannend boek. Dat heeft ze van mij.’

Hij pakte het fotolijstje van Lien aan en streek met zijn duim over de foto. De glimlach van Oek verdween en maakte plaats voor omhoog getrokken wenkbrauwen en droevige ogen. Hij bleef er naar staren toen hij zijn verhaal vervolgde.

‘Een paar dagen na dit portret kreeg mijn vrouw een verschrikkelijk auto-ongeluk. Ze heeft het niet overleefd. Niet alleen Luna en ik, maar het hele dorp was ontzettend verdrietig. Mijn vrouw was dan ook erg populair. Ze kon niet alleen goed knippen, ze had ook altijd een luisterend oor voor al haar klanten en gaf advies als ze problemen hadden. Iedereen die bij haar op de kappersstoel belandde, gaf vroeg of laat geheimen prijs. Die neiging hebben mensen nu eenmaal als ze bij een kapper zitten, zeker als ze zich door mijn vrouw lieten knippen. Ze kende de inwoners van het dorp daardoor soms beter dan dat ze zichzelf kenden. Alles kwam ze te weten. Wie problemen had met haar strenge moeder, wie laatst een komkommer vergeten was af te rekenen bij de groenteboer en wie altijd zijn hond op de stoep liet poepen zonder het op te ruimen. Bij het avondeten kregen Luna en ik vaak de verhalen voorgeschoteld die zij had opgedaan in de kapperswinkel.’

Oek zette het portret weer terug op het tafeltje. Hij schoof naar voren op zijn stoel, vouwde zijn handen samen en deed zijn best om in de richting van zijn bezoek te kijken.

‘Weet je Lien... Mensen zijn soms maar rare wezens. In het begin, net na de dood van Luna’s moeder, kregen we van de dorpsbewoners alle steun die we konden gebruiken. Er kwamen mensen langs om te troosten. Ze zeiden hoe erg ook zij haar misten. Haar kappersstoel en haar luisterend oor. Sommigen boden aan om voor ons te koken, of om de was te doen. Heel lief allemaal. Maar Luna en ik, ook al waren we

ongelooflijk verdrietig, wisten onszelf best te redden. We waren graag samen, alleen met zijn tweetjes. Toen we hun goedbedoelde hulp vriendelijk weigerden, kwamen ze steeds minder vaak langs. Of nou ja, minder vaak... Nooit meer eigenlijk. Ik kreeg zelfs het idee dat ze ons een beetje meden, alsof we besmet waren. Misschien dachten ze dat wij al de geheimen van onze dorpsgenoten rondvertelden. Maar dat is niets voor ons. Wij zijn niet geïnteresseerd in roddel en achterklap.' Hij kuchte een paar keer, schraapte zijn keel en nam een paar slokken limonade.

'Intussen werden wij zélf onderwerp van geroddel. Klasgenootjes van Luna vroegen haar of wij eigenlijk wel echt verdrietig waren om de dood van mijn vrouw. Belachelijke vraag natuurlijk. En heel gemeen. Ik begreep er niets van. En het werd steeds erger. Als ik boodschappen ging doen, trakteerden mensen mij alleen nog maar op boze blikken. De kassameisjes keken me niet eens aan en mompelden alleen maar het bedrag dat ik moest afrekenen. In de bibliotheek waar ik werkte en waar iedereen wist dat ik bijna alle boeken had gelezen, vroeg nooit meer iemand aan mij of ik iets kon aanraden. Ik ving soms rare praatjes op. In het dorp werd gefluisterd dat ik met hekserij bezig was. Ik zou zelfs een zwarte magiër zijn die misschien wel met voodoo ofzo zijn eigen vrouw onder een auto had laten lopen. Hoe verzin je het?! Maar wat ik nog veel erger vond: op school liep iedereen nu met een grote boog om Luna heen. Niemand wilde meer met haar omgaan, niemand durfde meer met haar mee naar ons huis. Ooit zo geliefd in ons dorp waren we nu, ja, een soort... een soort spookachtige heksen die ontweken en verjaagd moesten worden.'

Oek liet het laatste restje limonade in zijn glas ronddraaien.

'Dat is ze gelukt. We wilden... we kónden er niet meer blijven. Toen ik hoorde dat hier in Nuldewaard een bibliotheek was gebouwd, heb ik meteen gebeld. Ik kon direct beginnen. Omdat we hier nog geen huis hebben, mogen we voorlopig in de grote kelder onder de bieb wonen. We hebben het er zo gezellig mogelijk gemaakt. Luna en ik vinden het hier heerlijk. Er zijn geen ramen, maar dat geeft niets: we willen toch vooral met rust gelaten worden. En wegduiken in boeken. 's Avonds doen we de schemerlamp aan en gaan we samen lekker zitten lezen. Ik op mijn stoel, Luna op de stoel waar jij zit. Ze is sinds dat gedoe in ons vorige dorp alleen maar meer gaan lezen.'

'Tjonge,' was alles wat Lien kon zeggen. Ze was blij dat zij als eerste Nuldewaarder nu wist hoe de vork in de steel zat met deze